

ABSTRACT

This thesis revolves around the questions I ask about Reha Erdem films. I suggest that there have been two major aspects of the cinema of Reha Erdem, and these two aspects constitute the main axis of my questions: the criticism of modern culture and the criticism of realism. His films invite spectators to look from outside the borders of modern culture. They can be regarded as the cinematic expressions which question modern culture through underlining the anxieties it has been creating. Besides, his cinema does not claim to offer a direct access to reality through filmmaking. On the contrary, all his films offer a critical reflection on realism in cinema through offering new ways of seeing reality. I argue that the experience of growing up has been the central and recurring theme in his cinema. Reha Erdem has repetitively focused on the representations of adolescent figures in his cinema because these figures pave his way for the criticisms of both realism and modern culture.

The critical potential of these representations has been related to the liminality of adolescence that refers to the experience of being on the threshold between childhood and adulthood. The adolescent figures have functioned as a site of offering new ways of seeing reality and looking from outside the borders of modern culture. The cinema of Reha Erdem can be considered a liminal cinema which has been composed of liminal figures, liminal spaces and liminal temporalities. My aim is to focus on how the liminality of adolescence has been narrated and visualized in these Reha Erdem films: *Oh, Moon!* (1988), *Mommy, I'm Scared* (2004), *Times and Winds* (2006), *My Only Sunshine* (2008) and *Jin* (2013). In addition, I plan to offer a new and revised understanding of the adolescent figures in these films and reconsider how these figures refer to the criticism of realism and modern culture.

ÖZET

Bu çalışmada Reha Erdem sineması üzerine sorduğum soruların peşinden gitmeye çalıştım. Reha Erdem filmlerinin omurgasını oluşturan iki temel nokta olduğunu ve bu iki noktanın bütün sorularımı şekillendirdiğini düşünüyorum: gerçekçilik eleştirisi ve modern kültür eleştirisi. Reha Erdem sineması izleyicileri modern kültürün sınırlarının dışından bakmaya davet ediyor. Modern kültürün bireyler üzerinde yarattığı gerilimin altını çizerek modernitenin sorgulandığı bir kültürel alan yaratıyor. Bununla birlikte, söz konusu filmler gerçekliği görme biçimleriyle ilgili bir eleştirelilik de barındırıyor. Reha Erdem sinemada gerçekçilik meselesiyle ilgili eleştirel bir tavra sahip olan bir yönetmen. Bu noktada Reha Erdem sinemasındaki eleştireliliğin iki temel ekseninin kesişim noktasında ergen figürleri görüyoruz. Reha Erdem, sinemasının temelini oluşturan gerçekçilik eleştirisini de modern kültür eleştirisini de ergen figürlerin temsili ve büyüme teması üzerinden yapmayı seçiyor.

Tezimde Reha Erdem sinemasındaki ergen figürlerinin bu eleştirel potansiyelinin, ergenlik deneyiminin eşikselliğiyle ilgili olduğunu ortaya koymaya çalıştım. Çocukluk ve yetişkinlik arasındaki eşikte duran ergen figürlerin eşiksellikleri nedeniyle hem modern kültüre dışarıdan bakma hem de yeni görme biçimleri önerme potansiyeli taşıdıklarını öne sürüyorum. Reha Erdem sinemasının eşikte duran ve o eşikten sözünü söyleyen bir sinema olduğunu düşünüyorum. Reha Erdem ergenliğin eşikselliği üzerinden hem modern kültür hem de gerçekçilik eleştirisine imza atıyor. Bu çalışmada söz konusu ergen temsillerine yeni bir bakış getirmeyi amaçladım ve bu amaçla da beş Reha Erdem filmine odaklandım: *A Ay (1988)*, *Korkuyorum Anne (2004)*, *Beş Vakit (2006)*, *Hayat Var (2008)* ve *Jin (2013)*. Bu filmlerde ergenliğin eşikselliğinin nasıl anlatıldığını ve görselleştirildiğini inceledim.